

Kahiro v Aleksandrijo, od tukaj zopet po sredozemskem in sinjem morji v Terst, kjer je največje avstrijsko morsko pristanišče. Ne bomo rekli preveč, ako rečemo, da ima ta pot 300 avstrijskih milj. Ako nam bi tedaj naš dobri prijatelj v Moki funt kave tudi podaril, morala bi ta kava potovati iz Moke do Sueza na ladijah, iz Sueza do Aleksandrije po suhej zemlji na velblodih, iz Aleksandrije v Terst zopet na ladijah po morji, a tega ne moremo zahtevati brez plačila, nego treba je, da plačamo prenos ali dostavo. Vzemimo zdaj, da nam je bilo plačati za dostavo vsakih 10 milj samo po 2 krajcarja, kar gotovo nij mnogo, bi nas vendar našega prijatelja dar samo do Tersta stal 60 krajcarjev (povejte zakaj?); a za to ceno tudi lahko kupimo funt kave pri našem domačem trgovcu, akoravno je on nij dobil v dar, nego jo je kupil, in poleg tega mora imeti še tudi nekoliko dobička.

To vam je korist, katero nam daje trgovina na veliko! Na eno trgovsko ladijo se naloži po več tisoč centov kave, in po več sto takih naloženih ladij ploví vsako leto iz ônih daljnih morskih pristanišč, kjer se dobiva kava, v Evropo. Zato postane vsak cent cenéji, nego bi bil, ako se nam bi posamez dovaževal. A nij vam treba misliti, da gredó ladije prazne v daljne in tuje dežele, nego one se natovorijo s tako robo, katera se dobiva pri nas, in katere je zopet tamošnjim prebivalcem treba: n. pr. stekla iz Česke, volnene robe iz Moravske, železne robe iz Štirskega, železa in usnja iz Hervatske, nekatere poljske in obertnijske pridelke iz Kranjskega i. t. d. Glejte to zopet naredi, da dobimo kavo ceneje, ker so ladije za tamošnji pot plačane že z onim blagom, ki so je izvozile.

Razne stvari.

Drobtine.

(Devetstoletnica Praškega škofijstva) se je obhajala 28. in 29. pretečenega meseca. Škofijo v Pragi na Češkem je ustanovil 973. l. to je baš pred devetsto leti vojvoda Boleslav Pobožni.

(Kako se časi ménjajo.) 1524. leta je bil v Lipsiku (Leipzig) nek knjigoteržec na povelje saksonskega vojvode Jurija ob glavo dejan samo zaradi tega, ker je sveto pismo prodajal. Nekemu drugemu knjigoteržcu so baš zaradi tega oči iztaknili. — A dandenes se najde med kristijani in nekristijani nič menj nego 5000 društev, ki delajo in razširjujejo sv. pismo. — Bral sem

v nekem cerkvenem listu, da je dandenes že okolo 32 milijonov sv. pisem v 200 različnih jezikih razširjenih med ljudstvom, ko jih je bilo pred 50 leti komaj kakih 4 milijone v 50 jezikih. Pa reci kedó, da se časi ne ménjajo!

(Svinčnike ali olovnike) iznašli so še le v 17. stoletji. Na Angležkem so je že 1683. l. vdelovali v jelovino in cedrovino. — Gumilastiko, s katero navadno sè svinčnikom pisane reči izbrisujemo, iznašli so še le koncem 18. stóletja.

(Vilice) so bile v starodavnih časih ljudem popolnoma neznane. Še le v 15. stoletji začeli so je rabiti najprej v Italiji. Na Ogerskem še celó

na dvoru kralja Matije Korvina 1470. l. vilic nijso poznali; a po Francozkem in Angležkem prišle so še mnogo pozneje v rabo.

(Dežnike), kakoršne imamo danes, iznašli so v Italiji koncem 17. stoletja.

Kratkočasnice.

* „Za božjo voljo“ prosila je neka vdova „nikar ne pokopljite tega človeka tako blizu mojega moža!“ „Zakaj pa ne?“ jo vprašajo pogrebci. — „Ta človek je umrl na kozah, a moj mož jih nij še nikoli imel,“ odreže se vdova.

* V nekej družbi so se razgovarjali o jeku (odmevu). Vsak pripoveduje, da je našel tu ali tam tak jek, ki je odmeval po eno, dve, tri, tudi po štiri besede. Kar se oglasi eden, ki je bil do sedaj prav tiho, ter pravi: „Gospodje, to so bili kaj slabi jeki. Jaz pa poznam v svojej domačiji takega, kateri, ako se mu zavpije: Jek! kako se ti godi? takój odgovori: Hvala na vprašanju, prav prav dobro. To vam je jek, ki je nekaj vreden!“

* „Ali boš dejal pipo (fajfo) iz ust, smerkovec,“ zagerni nek oče na svojega osem let starega sinčka, „mar si ti morda videl mene v osmem letu s pipo v ustih?“

MOJA ŽELJA.

Moja želja je: da bi vi otroci dostojno spoznali, kolika sreča je imeti dobro mater, ter bi se s hvaležnim srcem spominjali neštevilnih dobrot, ki vam jih je izkazala vaša mati počemši od prvega vašega vzdihla do današnjega dneva.

Zastavica.

(Priobčil Franjo Tomšič.)

Zvedet' me miče,
Kak' se ta kliče,
Ki silno visoke tri čela derži,
Vedno na enej pa nogi stoji.
Brez mere in plače piti rad dá,
In zvest je Sloven'ji do konca svetá.

(Rešitev in imena rešilcev v pril. listu.)

Rešitev rebusa v 8. listu „Verteca.“

Serce polno tuge. (t v g).

Prav so ga rešili: Gg. Fr. Tomšič, duh. in učitelj v Koprivi; Iv. Švajgar v St. tergu p. Loža; Iv. Dominik, zdravnik, in Josip Levičnik, učitelj v Železnikih; Adolf Pracni v St. tergu p. Loža. — Gospodičina Albina Pirc v Terziču. — Pepica v Ljubljani.

Slovstvene novice.

Društvo „Naroda škola“ v Zagrebu je izdalo prav mično knjižico pod naslovom: „Naša zemlja ili dvanaest razgovora s djecom.“ Ovo knjižico je iz slov. spisov priredil Ljud. Tomšič, učitelj v Zagrebu. Knjižica obseza 63 strani in je v tako umevnej hervaščini pisana, da jo lahko vsak Slovenec umeje. Cena jej je 20 kr. — Ker nam je omenjeno društvo nekoliko iztisov ove knjižice poslalo, da bi je razprodali, dobi jo lahko vsak pri uredništvu „Verteca“ s poštnino vred za 22 kr. — Ravno tako se pri uredništvu „Verteca“ tudi lahko naroči na „Beršljan“, katerega smo v 7. listu „Verteca“ omenili. Zvezek velja 25 kr.; s poštnino 27 kr. — Kedor se želi hervaščine naučiti, naj seže po omenjenih knjižicah. T.

LISTNICA. Gg. A. S. v Ljubljani: Vaša povest „Človek obrača, Bog pa oberne“ ima marsikaj nerazumljivega v sebi; treba bi jo predelati, potlej bi bila za natis. Tudi bi želeli, da nam svoje pravo imé poveste, ker rokopisov, ki imajo izmišljeno imé pisatelja, uredništvo ne more v „Vertec“ sprejemati. To se vé, da Vaše pravo imé ostane občinstvu tajno, le uredništvo je more vedeti. — Fr. T. v K.: Nam bode prav všeč, ako nam pošljete večkrat kako drobnico. Na zdravje! — Gospodičina B. H. v Lj.: Le pridno se urite v slovenskem jeziku, zmirom bode boljše. Da ste nam zdrava! —